

is . . . !. Heb jij medelijden met het heele Indische leger? Dat is immers altemaal dwaze sentimentaliteit! Onze officieren hebben 't in Atjeh best! Zij zien aardig wat van de wereld, amuseeren zich uitstekend en komen voor het meerendeel heelhuids terug. Siria is bij-de-hand, gezond, dapper als je wilt; hij zal daar gemakkelijk carrière maken en als een Atjinees hem aanvalt, dan blijf ik je borg, dat hij al zijn best zal doen om dat doodgaan nog wat uit te stellen. De menschen, die altijd den mond zoo vol hebben van de ellenden van het leven en de voordeelen van het graf, zijn ten slotte nog het meest van allen aan de wereldsche beslommeringen gehecht!"

Emma was noch boos geworden, noch uit het veld geslagen. Op haar zelfden fluweeligen toon vol berustende volharding ging zij dadelijk weer voort:

„Jij weet veel meer dan hij. Ik geloof ook wel, dat jij over alles veel grondiger hebt nagedacht; maar juist daarom hoopte ik, dat jij hem die dwaasheid van in Atjeh te willen sneuvelen, uit het hoofd zoudt praten. Hij gaat er heusch niet heen voor de pret of voor de glorie; want . . . ach . . .

't is misschien verkeerd; maar hij geeft nu eenmaal niets om die dingen."

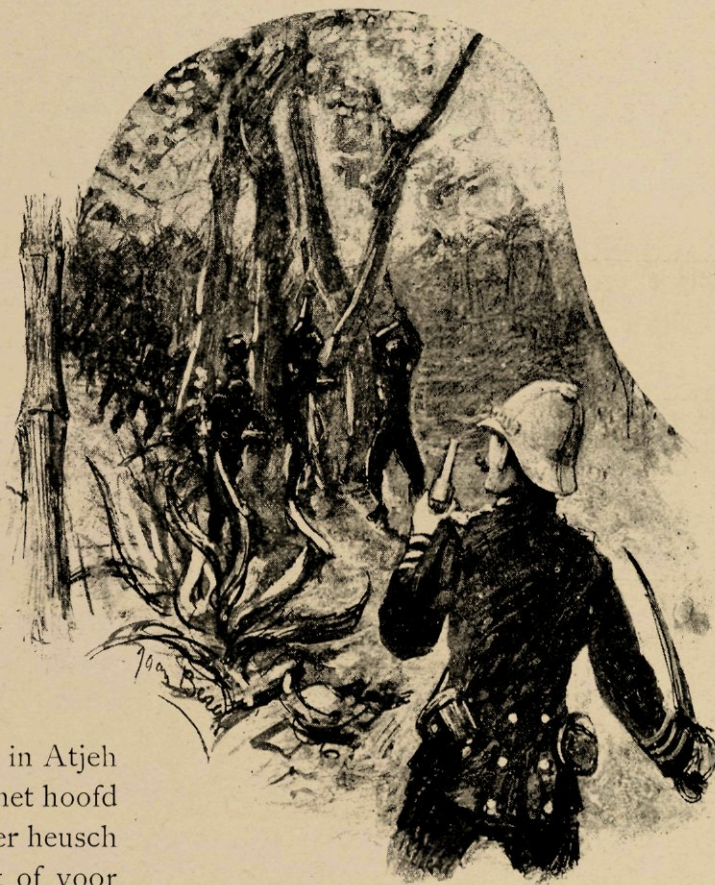
„Ja, dat hij geen eerezucht heeft, is zeker zijn mooiste kant niet!"

„Willem . . . jij zoudt toch ook niet willen, dat we naderhand moesten denken: wij hadden hem kunnen redden en we hebben 't niet gedaan."

De woorden klonken Blank valsch in de ooren. Waarom zei ze niet: ik wil hem hier houden? Dat zou ergerlijk; maar ten minste oprecht wezen. Was 't geen schande op het medelijden van haar man te speculeeren, om eenige dagen lang onder hetzelfde dak te kunnen zijn, met haar . . . haar wat?

Haar vriend, haar geliefde, haar „amant", wat was Siria eigenlijk?

Dat hij dit niet te weten kon komen!

Alleen om er zich dood te laten schieten.